

Obsah

Kronika

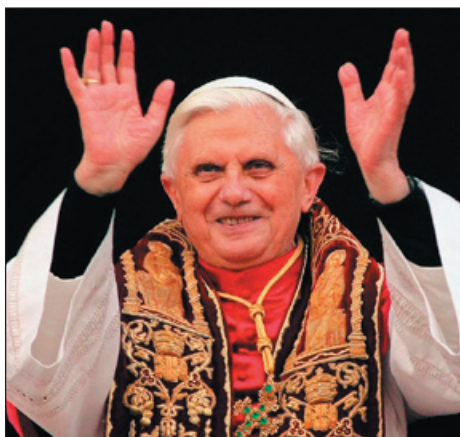
Letní tábor	3
Táborová poezie	6
Puřák Rumunsko	8
Puřák Slovensko	14
Pytlíči cyklovýprava	19
Voda I. podzimní	20
Voda II. podzimní	21
Podzimní sraz	23
Cyklovíkend na Myslivně	24
Oddílová výprava do Beškova	25
Ohlédnutí za Pražskou stovkou ...	27

Hádanky

Pokuste se přijít na následující (některé zdánlivě neřešitelné) hádanky. Na každou existuje odpověď! Odpovědi zasílejte Ahalbertovi e-mailem nebo házejte podepsané do registračky do konce ledna. Nejúspěšnějšího řešitele odměníme.

- 1 ♦ Dva muži hrají tenis. Sehráli celkem pět setů a každý z nich vyhrál tři. Jak je to možné?
- 2 ♦ Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších?
- 3 ♦ Muž je sám na pustém ostrově. Na nejbližší pevninu to je 5 kilometrů a on neumí plavat, ani nemá k dispozici žádný přepravní prostředek. Bez cizí pomoci se přesto zachrání. Jak?
- 4 ♦ Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koňů a kolik lidí je ve stáji?
- 5 ♦ Matka má sedm dětí, polovina z nich jsou kluci. Jak je to možné?
- 6 ♦ Pokud v závodě předběhnete závodníka na druhém místě, na kolikátém místě budete?
- 7 ♦ Co bylo první – slepice, nebo vejce?
- 8 ♦ Tři muži se potápějí v řece, ale když vylezou z vody, jenom dva mají mokré vlasy. Jak je to možné?

Proč nečtu ŠUP

Benedikt XVI.

„Ukažte mi, co ŠUP přinesl nového, a uvidíte, že jsou to samé špatné, nelidské věci, jako příkaz pálit buchtolky v ohni.“
(citováno z papežovy řeči přednesené v září 2006 v Řezně)

- 9 ♦ Kde vždycky včerejšek přichází až po dnešku?
- 10 ♦ Má to šest nohou, dvě hlavy, dvě ruce, čtyři uši a kráčí to po čtyřech. Co to je?
- 11 ♦ Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co to je?
- 12 ♦ Jedna a půl slepice snese za jeden a půl dne jedno a půl vejce. Kolik vajec snese 9 slepic za 9 dní?
- 13 ♦
Na závěr (jako 13. otázku) oprášíme jeden známý a již dlouhou dobu tradovaný rébus. Jeho řešením je hora v severních Čechách.

P.R.E.L

*Hodně štěstí při luštění přeje
redakce (ŠUPáci)*

Letní tábor

1. – 23. července 2006

Co se to děje? Již začal den odjezdu na tábor a klubovna v jednu v noci stále svítí... bzučí tu strojek pro cestování v časoprostoru... Když dobzučí vynoří se v kuchyňce před zrcadlem dva iroqueézové bez válečného malování... prohlédnou se v zrcadle a uloží se na zem ke spánku...

Na hlavním nádraží u pokladny 24, kde se obvykle scházíme, se již motá kupa dětí a rodičů. Stále přibývají další a další a dva iroqueézové...?!? „Pane indiáne neviděl jste Maďala a Alfonse?“ Všimavější děti i rodiče ale již poznávají ve dvou zmalovaných kreaturách s dravčími brky zamotanými do skalpové kadeře právě Maďala s Alfonsem. Otvírají se před námi tři týdny života v jihočeské divočině, her v tamních hvozdech i na bílými osadníky udržovaných loukách.

Tábořiště nás přivítalo s otevřenou náručí a otevřenou skládkou ve sněmovním, nyní ještě „zásobovacím“ týpku a to v místě, kde jsme čekali ohniště. S indiánskou naitou jsem se začali kolem hřát, ale po chvíli jsme to vzdali. Bylo načase postavit vesnici. Týpka se vztyčovala jedno po druhém s naučeným grímem a postupně se začalo ozývat i bušení do kúlů a kolíků, řezání pelesovek a vrtání dírek do dřeva. Se setměním většina tábora stála a unavení táborníci pomalu upadali do soporu až komatu.

PRVNÍ TÁBOROVÉ RÁNO!!!

Jako vždy, studený údolní stín, mokrá chladná louka a po celém těle husí kůže. Jediné místečko u studny, kde bývá při budíčku ranní slunce se pomalu plní ztuhlými těly. Opodál se červená lukostřelecký terč s prostřenou snídaní, chleby s marmeládou. Pomalu do sebe soukáme snídani, protože víme, že jak skončí krmení, čeká nás tvoření táborových hodnot. Pomalu přibývají k týpkům další stavby. Vyklízí se sněmovní zásobovací týpý, pomalu se vytváří projekt na novou, téměř „sektoro-

vou“ kuchyni, netradičně také umístěnou v týpý...

Tábor rostl až stál. Pak jsme si již mohli plně věnovat táborové hře, letos na téma „Modrý pták“ – bílý syn iroquezá. Byli jsme tedy indiáni a to ne ledajací. Iroquezávé byli jedni z nejvyspělejších kmenů severní Ameriky.

(Omlouvám se, že zápis bude dále trochu shluknut do několika nejdůležitějších událostí. Píšu díky své neschopnosti a tomu, že nevlastním momentálně počítač, dosti s odstupem a ještě k tomu v práci mezi nějakým tím zdravotničením...)

Hra se rozjela poměrně dobře, nejlépe si zahráli Maďal a já. Dle této zkušenosti by příště měly připravovat hru děti pro

Irokézové, naši průvodci táborovou legendou

rádce, ti si stejně prožijou každou hrátku lépe, než děti...

Čekal nás dlouhý úsek hry, kdy se Jiřík, teď již Modrý pták, snaží utéci z Lučního břehu od tety a strejdy indiánů.

Nejdobrodružnější událostí tábora byla tzv. půlnoční velká voda, kdy nám po vydatném dešti začal fukát potok na vrata tábora. Děcka naštěstí trávila první poločas povodně v týpý při hře na Maďala a kytaru. Magda mezitím chudinka zachraňovala brambůrky, ke kterým se v kuchyni, kde jsem mezitím zachraňoval, co se dá, pomalu šplhala voda. Postupně se kamna, ve kterých jsem zpočátku udržoval oheň, ztratila hluboko pod hladinou potoka a nezbylo než zachraňovat, co se zachránit ještě dalo. Kule započal za svým týpkem odvážnou regulací vodního toku a stavěl příbřežní hráze. Nakonec se nám podařilo zbrzdit potok na kraji tábora, bohužel již

půlkou tábora protékal potok místy třicet centimetrů hluboký a děti jsme vystěhovali na výše položená místa v okolí. Někdy ve dvě v noci se potok pomalu navrátil do koryta, propustil naše kamna, Vrápenco-rádio a mnohé další ze zatopených a uplavaných věcí. Dokonce jsem šli i spát. Ráno se různě po táboře a okolí povalovali spící děti i rádcové, kterým voda vzala důvěru ve svou postýlku. Vypadalo to jako po divokém válečném tanci na oslavu Owania...

Po této eskapádě se přijeli ukázat Špatníci na návštěvu, aby probrali svůj plánovaný výlet do Turecka. Ani je nemrzelo, že přišli o náš noční povodňový mejdan (arabsky znamená mejdan tuším náměstí, čili více než trefný výraz a následující dny i velmi populární :o). O prvním víkendu byl v sobotu slavnostní oheň. Druhý den ráno se jako každé ráno vybrali střelci z každého

Vaření na závěrečném úseku

Sektorová kuchyně v tee-pee

kmene vystřílet si snídani. Kdo by nevystřílel, ten by nesnídal, párkrát nám vystala situace, že kmen si snídani nezasloužil, ale vždy se to nějak vyřešilo, i když třeba suchým rohlíkem.

V neděli po slavnostním ohni jsem musel do Prahy opět sloužit zdravotnictví, čili alespoň krátce co mám z doslechu: proběhla olympiáda zimních sportů – např. běžkování a pod..., nějaký ten deštěk a tak dál a já doufám, že ještě nějaký zápis z tábora bude a tam se o tom někdo rozepíše.

Po více jak týdnu mě opět přivítaly lesy v okolí tábora a Lukáš s Taškou, které jsem jako první potkal v lese. Sbírali zrovna dříví na oheň a přepalovali s ostatními provázky, aby se mohli vydat po stopách na další hru. Tento týden se již vše schylovalo k závěrečnému úseku. Ten nakonec proběhl jakožto dvoudenní hra s přespáním na dohled od Sedlice. Po menších peripetiích s různými šířkami a jinými záludnostmi se tábor vyprázdnil a všichni vyrazili směrem jihozápadním kamsi do lesů. Z veliké louky pak mohli od Sedlice sledovat světelnou morseovku, kterou jsme jim vy-

sílali Maďal a já. Ráno čekala hráče spleť cesta do tábora a do cesty se jim ještě pletla jedna otravná kontrola za druhou. Jen tak namátkou... u Kuleho bylo třeba rozdělat oheň třením dřev a cosi uvařit, u Alfonse se překonávala řeka Jelení oko přes opičí dráhu a v táboře čekal konec úseku a večere a slavnostní oheň a vyhlášení výsledků tábora a vigílie, na ty co splnili zkoušky do zelené stužky, a jinými slovy otrava s pomýšlením na konec tábora.

A to by již mohlo být stručně o letošním táboře vše. Doufám, že ještě někdo napíše něco minimálně k tomu týdnu, kdy jsem „chyběl“. Tábor jsme sbalili poměrně hladce a až na malé nedorozumění ohledně návštěv a popelnicového odvozu některých dvou táborníků jsme i hladce společně odjeli v neděli do Prahy. A tam od té doby žijeme, hrajíce si na bledé tváře a těšíme se až se opět o prázdninách proměníme v nějaký přírodě bližší lid.

Ahoj Alf

Velkovýroba buchtolků, s.r.o.: kontrola jakosti před balením, skládáním na palety a exportem (na obrázku přepravka č. 00283)

Táborová poezie

Na závěr tábora se skládaly básně na téma *Modrý pták* a *Buchtolky*. Tady jsou (při přepisu zachováno členění a chyby). Na protější straně moment z vodní bitky a Bobři při jedné z her, upravo Vrápenec velký z řádu Letounů (*Chiropteri-dae*), dole pohled na tábor odzadu.

Medvědi: (bez názvu)

Kdesi u velkého brodu,
tam blízko lesa, u velké skály
v indiánském Želvím rodu,
žil Modrý Pták, chlapec to malý.

Byl velmi hodný, slušný a hravý,
rodiče vždy pěkně zdravil.
Jeho děd však nebyl zdravý
a tak jednou otec pravil:

Modrý Ptáku, synu můj:
děd se musí uzdravit,
a tak zítra, stůj co stůj,
 pryč se musíš vypravit

Slyš teď příběh dávný,
V Malčících se stal,
kde je potok slavný,
tam malý tábor stál.

Irokézové tam žili,
měli obilí i louky,
a že labužníci byli,
vždycky z kukuřičné mouky
udělali si buchtolky.

Všichni po nich vždy byli zdraví,
byly jako rychlá pomoc,
chutnaly líp než maso z krávy,
nebylo jich však nikdy dost.

Až jednou bratr Moučka,
splet' se a s droždím to přehnal.
Zavolal tedy kloučka
a ten další mouku sehnal.

Seběhli se všichni bratři,
ožírala je hovada,
za den však, nebo za tři?
buchtolků byla hromada.

Ta hromada je tam ještě dnes,
když až pod modřín zajdeš
jestliže jí nezarostl vřes,
buchtolky jistě najdeš.

I vyslechl Modrý Pták příběh,
úkol usnout mu nedá.
Hned osedlal bujné hříbě.
Musí přec zachránit děda!

Hnal se rychle nocí i dnem
bez dechu cválal míli za míli
pod čtyřmi kopyty duněla zem
a pak konečně dorazil k cíli.

seskočil z koně, nabral dech
a prohlédl kopeček nevelký,
pak sehnul se,
pomalu odházal mech
a vyhrabal dva krásné buchtolky.

když děd uviděl svého vnuka,
vyskočil svižně z postele,
natáhla se k němu ruka
a on vzal si lék vesele.

Avšak náhle zbledl,
poskočil a pak... Inu,
toaleták zvedl
a hnal se na latrínu.

Když pak zas po chvíli vyšel,
byl rovný jak dobrý šíp
a každý, kdo tam stál slyšel,
že je mu o mnoho líp.

Od té doby jako mají
na poli vždycky k orbě rádlu,
Irokézové teď znají
buchtolky jako projímadlo.

Jeleni: Buchtolková lavina

Modrý pták měl jednou hlad,
vzal si pytel mouky,
sladký on má přece rád,
chtěl dělat buchtolky.

Těsto se však nedaří,
nějak moc to kyne,
no – aspoň až to usmaží,
ještě hodně zbyde.

Modrý pták je zoufalý,
už dávno svítí Luna,
on pořád buchtolky válí
a ještě zbývá tuna.

teď buchtolky se řítí z dveří,
přes řeku je z nich už most,
a z básně vyvodíme rčení,
že buchtolek není nikdy dost.

Bobři: Krvelačná buchtolka

Zákeřné buchtolky táhnou tmou,
zákeřné buchtolky stále jdou.
Kule Irokéz byl nepěkný,
do buchtolek dal počet droždí
prektný.

Buchtolky teď v lese jsou,
na Irokéze táhnou tmou.
Modrý Pták je porazí,
nad hrůzovládci zvítězí.

Buchtolkám už není hej,
chystá se na ně petrolej.
Modrý Pták však kuřák byl
a petrolej podpálil.
Vesnice už dohořívá,
buchtolka si v dále zpívá.

Varuje vás Mírek Dušin,
dobře radí vašim uším.
Buchtolky a cigarety
jsou vám jenom na obtíž.

Sokolí: Žranice

Modrý pták,
bělochem byl.

Vzdorný žák,
rudochům zbyl.

Protože nabližku nebyla školka,
hrál si s ním kluk Kolouch a
Malia – holka.

Všichni Irokézové byli jedlíky,
smažili buchtolky a jedli
knedlíky.

A když jich bylo moc,
Kule spěchal na pomoc.

Modrý pták mu pomáhal,
svoje břicho namáhal.

Put'ák Rumunsko

4. – 15. srpna 2006

V létě jsme se rozhodli, že pojedeme zase někam pěkně na výlet. Letos padlo naše rozhodnutí na Rumunsko. A to hlavně z časových důvodů. Tvrdilo se, že je to blízko a je jednoduché se tam dostat vlakem, což se později nepotvrdilo. Ale abych nepředbíhal. Sešli jsme se večer xx.8.2006 na hlavním nádraží a nasedli do nočního vlaku směr Rumunsko. Kule koupil místenky a nějakým omylem jsme zjistili, že máme místek 2x více než lidí. (asi tam falírovalo to násobení jedničkou). Ale nakonec se nám to moc hodilo. Poněvadž nás bylo 7 tak jsme se rozdělili na dvě skupiny. Kule, Petr Přibíl a Horác. Ti šli spát do druhého vagónu, kde bylo Kulem re-

Vrápenec obdivuje stalagnát v peštěře Maguře

zervované to kupé navíc. Jana, Magda, Já (Vrápenec) a Tatouch jsme zůstali na svých místech. Vzhledem k tomu, že jsme jeli vlakem asi 18 hodin tak se střídali jednotliví průvodčí. No a pokaždé jsme jim museli vysvětlovat, že druhá část lidí, která je psaná na společném lístku je ve druhém kupé, a že máme víc místenek a zároveň, že Jana má nějakou speciální jízdenku, no ale pokaždé to nějak prošlo. Naše papírová jízdenka byla potom docela slušná kniha, která vážila asi kilo a Kule na ní měl speciální desky a místo v batohu. V Maďarsku nás dokonce jeden průvodčí vyhodil z našeho kupé, na které jsme měli řádné místenky, že to je prý služební kupé jen pro něj! Jeli jsme přes Slovensko, Maďarsko až do Rumunska. Na hranicích šlo všechno hladce až na Maďarsko/Rumunských bylo mírné zdržení. No vystoupili jsme v Aradu a šli jsme shánět rumunské peníze a směnárnou, což bylo v sobotu v podvečer trochu problém. Proběhli jsme zřejmě centrum a hlavní ulice a našli až docela za dlouho. Tatouch vyměnil peníze a stal se tak strážcem naší pokladny. No ale ujel nám přípojný bus. Tak jsme šli zpět na vlak a tam nám průvodčí poradila, že ten vlak, co s ním chceme jet, nejede tam. kam chceme a ať si počkáme na další. Myslím, že se později ukázalo, že kecala! No, ale tak jsme čekali asi do půl sedmé na třetím nástupišti v obklopení několika žebrajících dětí. Vlak přijel a my do něj nasedli a čekala nás asi tříhodinová cesta do Virfurile. Po cestě jsme ještě zastavili, no to mohlo být tak půl jedenácté, když jsme zjistili, že stojíme na neosvětleném nádraží už asi 10 minut a nikam nejedem. Seděli jsme v prvním vagónu a tak jsme se šli podívat, co se děje. Vlak byl skoro liduprázdný. Souprava asi o šesti vagónech obsahovala tak 20 lidí. No, ale vyšli jsme z vagónu a zjistili jsme, že nemáme lokomotivu. Neměli jsme se moc koho zeptat, a když už měli, tak mu zase nebylo moc rozumět. Naštěstí lokomotiva přijela asi za 15 minut. Jela asi vyprostit

Ústí soutěsky Sighiștel

před námi uvíznuvší vlak. Nevím, co ty lidi tam potom chudáci dělali. Když připojili tu lokomotivu zase zpátky k nám a my odjeli dál na nádraží Virfurile, kde jsme vystoupili, unaveni, někteří částečně postižení žaludečními nevolnostmi, a postavili stany kousek za nádražím a usnuli.

Neděle

Druhý den ráno (neděle) jsme se vzbudili časně, asi v 6 a vyrazili do Virfurile, což byla taková dlouhá rumunská vesnice, na autobus. Ten jsme zjistili, že nejede a tak jsme se vydali pěšky dál po silnici, kde jezdilo celkem dost aut směr naše hory. Někdy kolem dvanácté nás to už moc nebavilo. Měli jsme docela těžké batohy, to tak na začátku několikadenních výletů bývá, a tak jsem si sedl do stínu pod jeden strom u cesty a doufali, že někoho stopnem, a nebo že pojedeme nějaký autobus. Jedli jsme a četli knížku Putování osla. Je to taková nenáročná celkem vtipně psaná kniha o putování Šimka a jeho kamarádů a osla Honzy po Šumavě. Mezitím si nás stihli všimnou nějakí psi a šli loudit naše obědy. Naštěstí

nás vysvobodil mikrobusek, který nás hodil do Nucetu. Tam jsme vystoupili a konečně vyrazili do hor. Prošli jsme poslední vesnicí (Sighiștel) a přišli k takovému malebnému údolíčku, kde bohužel asi na černo autokempovalo dost Rumunů a Maďarů. Ty jsme nechali za náma a šli, po vykoupání, dál údolím, které bylo velice úzké, tak 100 metrů, a obklopovalo ho nespočet vápencových jeskyň různých velikostí a délek. Několik z nich jsme navštívili, k radosti části výpravy a smutku zbytku. Ale začalo se připozdívat a tak jsme hledali místo na stan a po menších dohadách (nevýhoda putování ve skupině) jsme se utábořili před vchodem do jedné z nich. Bylo tam trochu tvrdší podlaha, ale spát se tam dalo. Všude jinde byl dost prudký svah, kde se spát moc nedalo. Večer jsem uvařili večere. Vařící skupiny byly: Petr a Tatouch, Magda, Jana a Kule, Horác a Vrápenec. Večer jsem se šli podívat a prozkoumat tu jeskyni (Pestera Magura). Byla docela velká a nádherně vyzdobená krápníky. Bylo to úžasné a moc se mi tam líbilo. Kdo měl foťák, tak fotil, kdo neměl, tak se to snažil zapamato-

vat do paměti v hlavě a vzpomínky na tu nádhru si vyvolává kdykoliv se mu zachce. Po prohlídce jsem šli spát.

Pondělí

Druhý den ráno (pondělí) šel ještě Kule s Horácem udělat pár fotek do jeskyně a zbytek na ně čekal (spal) venku. Zabalili jsme si věci, nasnídali se a šli se podívat do další jeskyně tak 500 metrů od té naší. V té tekla potok a byla plná bahna na výrobu keramiky. Strašně jsme se od něj zašpinili. Docela se nám hodilo hůlky nebo nějaké klacky, abychom neupadli a neumazali se úplně, což se k nepobavení ostatních, nakonec nikomu nepovedlo. Našli jsme tam ale obrovskou kolonii netopýrů! Pak jsme šli údolím nahoru a připadalo nám, že jdeme po trati bývalé železničky, i když někde se nám to zdálo nemožné, že by tam jezdila. Měli jsme málo vody a bylo vedro. Kule nějakou objevil někde v baži-

ně a když jsme pak zastavili na zastávce na jídlo na oběd, tak ji převaril a udělal si čaj. Nejdřív jsem se mu smál, ale pak sem mu asi záviděl že má co pít☺ Ale nikdy bych to nepřiznal! Po jídle jsme šli dál a začalo pršet. Ušli jsme asi 4 km a přišli jsme k potůčku, kde jsme si odpočinuli a nabírali vodu. Magda po mě hodila nějakou pneumatiku, co tam našla, já se jí ale vyhnul a tak se pneumatika valila na Janin batoh a přejela ho. Jana se nějak rozzlobila, ale nic se nestalo, pak jsme si s tou pneumatikou ještě nějaký čas kutáleli, než nám zmizela někam z kopce do kopřiv. Nakonec jsme se utábořili asi 100 metrů opodál. Udělali jsme oheň a opláchli se v potůčku a korytě pro ovce. Ty přešly večer kolem nás i s bačou a psama do údolí.

Úterý

Ráno (úterý) jsem se nasnídali a za deště zlikvidovali ohniště a zabalili věci do bato-

Poiana Ponor u Cetățilei Ponorului (neboli český Ponorných hradů)

hů a vyrazili nahoru do mlhy směr Groapa Rugionaza, což je taková obrovská díra v zemi. Vypadá to jako pískovna. Snažili jsme se všelijak bránit proti dešti a nejlíp to asi vyřešil Kule, který se oblékl do plavek, batohu, fotobrašny a igelitu o rozměrech tak 2x3 metry a vypadal jak opravdový Rumun. Sešli jsme k takové civilizaci a tu jsme prošli, ale začínali jsme být dost unaveni a tak jsme zastavili na jedné louce a postavili tropiko. Kule se nevešel k Janě a Magdě do stanu a tak si vzal tropiko a bydlel si luxusně celý puťák sám v tropiku, ale varil s Magdou a Janou. V tropiku jsme se teda najedli a když přestalo pršet, tak jsme vyrazili dál. Došli jsme na místo nad potokem, kde jsme postavili stany a natáhli šňůry a začali sušit věci. Udělali jsme taky oheň a někdo našel čerstvý pomeranč, o který se s námi rozdělil.

Další den (středa) jsme měli na plánu jít prozkoumat komplex Cetățile Ponorului, což jsou takové tři díry v zemi, tak 300-500 metrů v průměru a hloubce tak 120 metrů. Ty jsme prolézali celé dopoledne a fotili a prolézali a tak pořád dokola. Nakonec se ukázala jako nejakčnější Magda, s kterou jsem se dostal do takové jeskyně s řekou Galbena, kterou jsme prošli do míst, ze kterých jsme se nemohli dostat zpět, ale nakonec jsme to dokázali a dokonce jsme namočili z našich 4 pohorek jen jednu. Bylo to tam moc pěkné. No a od tamtud jsme se snažili najít Horáce, který se nám nějak ztratil. Našli jsme se asi za hodinku a šli na planinu Poiana Ponor. To je taková nádherná louka, skrz kterou teče potok a zase mizí do díry. Bylo tam nádherné světlo na focení a vůbec to tam bylo moc hezké. Přespali jsme v lese nad loukou a trochu jsme se báli medvědů, kteří samozřejmě nedorazili.

Čtvrtek

Ráno (čtvrtek) jsme si zabalili a sešli znovu na louku, umyli se, a pak šli proti proudu potoka k jeho prameni. Což je díra tak 5x10 metrů ve skále a vytéká z ní potok, který je tak dvakrát větší než Malčický. Pak

Slavnostní průvod ovcí kdesi na Vlădeșe

nahoru do kopce a na planinu Padis, která je civilizována a je obydlena Rumuny a turisty. Hned nám byly nabízeny palačinky. Tak musel Tatouch vyndávat šrajtofle a platit palačinky. Byly moc dobré a nikomu po nich nic nebylo. Ještě nám nutili mléko, ale to se nikdo nějak neodvážil, i když jsme měli trochu žízeň a vody bylo po celou dobu puťáku pomálu, ale to už tak v kra-sových oblastech bývá. Naobědvali jsme se až mimo civilizaci. Po obědě začalo pršet a tak jsem vyrazili a šli do průsmyku Cetățile Radesi. Tam vede značka dokonce skrz jeskyni. Moc zajímavé a docela dobrodružné. Už se začínalo připozdívát a k místu, kde jsme měli spát to bylo ještě pěkný kus cesty. Tak jsme přidali, ale začalo pršet, co pršet, úplně lejt. Snažili jsme se najít místo na stan jinde, ale nebylo moc kde. Našli jsme jeskyni, ale tam se provedlo hlasování a 4 hlasy byly proti zůstání v jeskyni a tak jsme šli dál v dešti. Nakonec jsme došli až na planinu Onceasa. Tam jsem postavili stany a po večeri šli spát.

Ráno (pátek), no spíš k polednímu, jsme se šli podívat do jeskyně Onceasa, ale tu jsem nejdřív já s Horácem nenašli a tak jsme se po hodině hledání vrátili mokří do stanu a vyrazili do ní znova za hodinu s Tatouchem. Našli jsme ji, byla asi 2 km od planiny a ještě se muselo jít tak 1,5 km přes celou planinu, takže celkem kus cesty. Vzáli jsme si na památku nějaké ty kosti z medvědů 20 000let starých. Horác našel dokonce zuby a snad drápy, ale to si nejsem úplně jistý. No a vzhledem k tomu, že se nám už nikam nechtělo, tak jsme nechali postavené stany a strávili tam ještě jednu noc. Večer jsme udělali oheň. Mně se udělala nějaká nevolnost či co, ale přežil jsem to (= důsledek nezřízeného obžerství).

Sobota

Další den, to už byla sobota jsme, jsme se ráno vzbudili a šli hodně daleko a dlouho

po takovém zaobleném hřebeni (Vladeasa). Mohlo to být něco přes 20 km. Byla to moc hezká a příjemná cesta. Až jsme došli na místo, kde jsme se najedli. Cestou nás ještě předjel vozík tažený koňmi. Myslím, že ho Horác stihl i vyfotit a Kule natočit. V Rumunsku jsou turistické cesty značeny nejružnějšími barvami, ale i tvary značek. Třeba žluté kolečko, nebo modrý trojúhelník a podobně. No a my jsme se vydali z nějakých nepochopitelných důvodů po červeném čtverečku, který byl lemován ještě bílou barvou. Cesta byla dost neprůchodná a značení bylo jen každých asi 300metrů. Drásali jsme se po skalách a skrz kleč. Já si rozbil koleno. Skoro jsme potřebovali horolezecké lano a horského vůdce. Když se z leva připojilo červené kolečko napojilo na červený čtvereček a my pochopili, že čtvereček není turistická značka, ale hranice okrásků a vede po tom

Úsvit nad zmoklou Poianou Ončasou

nejstrmějším hřebeni, aby byla ta hranice co nejvíc patrná a neměnná. Takže poučení pro příště, nezaměňovat čtvereček a kolečka! Za další asi 2 kilometry jsme došli na vrchol Vladeasa a odtud jsme šli dolů po cestě na místo, kde jsme hledali místo na stan. Našli jsme ho na kraji lesa. Uvařili předposlední večeri a přečetli ještě nějakou tu kapitulu z knížky a šli spát.

Neděle

V neděli ráno jsme se probudili zabalili, už poměrně malé a lehké batohy a sešli z hor do údolí a vydali se směr vlak. Prošli jsme několik rumunských vesnic, kde měli většinou nedělní bohoslužbu. Nebo se tak poflakovali kolem hospod a zamířili do údolí odkud nám jel vlak. Už si moc nevybavuji, co zvláštního se přihodilo. Snad jen že v jsme navštívili mlýn. Za vesnicí jsme postavili stany a umyli se v potoce. Hned jak jsme ulehli do stanů tak začalo pršet a pršelo, až do druhého dne dokud jsme nevylezli ze stanu. To bylo tak v 5:35. Vlak nám jel potom někdy zanedlouho z Bology.

Pondělí

Ve vlaku jsme strávili potom celých dalších 24 hodin. Ještě když jsme přestupovali na Panonku (vlak který jede z Rumunska do Prahy) tak jsme se snažili vyměnit nějaká eura za leie, ale šlo to dost špatně. Já sem nakonec odběhl do centra, ale v bance mi nechtěli vyměnit, protože jsem neměl

pas, ten jsem si nechal na nádraží v batohu. Prostě smůla. No a během sem jen tak tak ještě stíhal doběhnout náš vlak do Prahy, natož se vracet do banky a měnit. Ale Kule to nakonec vyměnil s nějakým taxikářem a tak jsme si mohli koupit lístky. Lístků jsme měli opravdu hodně a nerozumím jak se v tom ty průvodčí vyznají, Horác tvrdil, že nevyznají a že by stačilo si vytisknout nějaké papíry, co vypadají jak lístky a v klidu bychom na to mohli cestovat. Třeba, to co nám vytiskne tiskárna, když si tiskneme spoje z idosu. Ale nevím. Cestou jsme nabrali ještě zpoždění asi 6 hodin, ale do Prahy jsme nakonec přijeli včas a to v Úterý v 6 hodin ráno. No a rozešli jsme se buďto domů a nebo někteří do práce. Puťák byl moc hezký, ale výhoda Rumunska, jako země kam se dá lehce a jednoduše dostat, je blbost. ☺☺

Vrápenec

Majestátný vstup do Cetățile Rădesei

Put'ák Slovensko

25. srpna – 3. září 2006

Vzhledem k tomu, že jsem nějak našel svůj cestovní pas, jsme se domluvili, že pan Ahalbert pojedje s námi, jelikož mě má ve svém pase zapsaného. A aby to bylo rychlejší pojedeme našim autem.

Kule, Kvíčala, Vavřík, já a pan Ahalbert jsme se sešli, teda měli jsme se sejít ve čtyři hodiny u klubovny, ale nakonec jsme tam byli všichni až v půl šesté. Naložili jsme své batohy a vyjeli. Trasa byla tato: Praha > Brno > Bratislava > Trnava > Nitra > Zvolen > Podbrezová > Tisovec > Mútnik – cíl naší cesty autem.

Samozřejmě jsme nejeli přes noc a tak jsme zastavili. Hned k nám přilezla nějaká kočka a Kvíčala jí začal krmit svojí večerí, hladit, chovat, drbat, atd.. Domluvili jsme se, že přespíme kousek v lese pod stany a začali jsme si vyndávat spacáky. Mezi tím Kvíčalovi došla večere, kočka s námi přesto zůstala. Šla s námi až do lesa a už nás začalo znepokojovat, že je pořád s námi. Postavili jsme si tropika a kočka na ně

začala lézt, hlavně na to Kulecí + Kvíčalovo. Klouzala se po stěnách a já s Vavříkem a Kulem jsme jen čekali na to, až ho roztrhne. Kvíčala si nějak neuvědomoval nebezpečnost situace a vůbec ji neodháněl, spíš se smál, že je to docela dobrý. No nakonec to tropiko roztrhla (hodně). Kule se naštval a začal na ní házet klacky, aby šla pryč: Kule: „Huš kočko, vypadni, běž, běž pryč!“ Kvíčala: „Počkej Kule, nech jí, vždyť je hodná. Ona za to nemůže...“ A ještě k tomu jí hladil. Kočka nás stejně neopustila a dál nám lezla na stany a do spacáků. Nakonec jsme usnuli.

Sobota

Ráno jsme museli vstávat brzo, abychom nepřijeli pozdě. Kočka byla samozřejmě pořád s námi. Sbalili jsme se a šli k autu. Kočka nás mezitím opustila a zalezla do nějakého domu. Vyjeli jsme, cestou jsme ještě koupili v OBI lepenku na roztrhlé tropiko. Před Hnústou jsme zabočili doleva a vyjeli nepřítli udržovanou cestou na hřeb, kde ležela vesnice Mútnik. Byla to

Výhled z Muránskeho hradu. Hej:-)

pravá díra, všude bylo rozvěšené prádlo, někde tam hrála divná hudba a děti tam jezdili na zbytku svých koloběžek. Vynadali jsme si batohy a začali balit erár. Za chvíli k nám přišel nějaký chlap v holínkách a začal se nás vyptávat. Nikdo mu nerozuměl jen Kule, který je asi trénovaný z jiných put'áků. Rozloučili jsme se s panem Ahalbertem, dobalili jsme si, nabrali vodu ze studny a vyšli. Bylo asi poledne. Asi sto metrů za Mútnikem jsme si řekli, že si dáme oběd a sedli jsme si na hezké loučce. Kulemu se už vybila první sada baterek do foťáku a myslím, že zásluhou Kvíčaly. Naobědvali jsme se a šli dál. Došli jsme až k chalupě Klubu českých(?) turistů, odpočinuli jsme si a řekli jsme si, že budeme stanovat na jedné loučce se studánkou pár km odtud. Když jsme došli na to místo, žádná louka tam nebyla, bylo to už značně zarostlé a stanovat se tam nedalo. Cestou jsme ještě nabrali vodu u studánky, kde se Kvíčala pustil do vybíjení kamery. Řekli jsme si, že se vrátíme k té chalupě a přespíme u ní. Když jsme se vrátili, byla už skoro tma. Postavili jsme jezevčíka, rozdělali oheň na tamním ohništi a pustili se do vaření milána. Po večeri jsme šli spát.

Neděľa

Ráno jsme se probudili na tom samém místě, vstali jsme, nasnídali jsme se závinů(?), sbalili jsme si a vypadli. Šli jsme po žluté(?) po hřebeni přes různé vrcholky, kde nás zastihl první déšť a sbírali jsme ostružiny. Před sedlem mezi Tisovcem a Muráni jsme si dali oběd a zkoušeli jsme polarizační filtr. Před námi se tyčil vysoký kopec, kterému ani nebyl vidět vrchol. Bohužel jsme měli spát na jeho úbočí u chaty Voniaca. Chvíli jsme šli po silnici k Muráni a pak jsme zabočili doleva po žluté, prošli jsme tunýlkem pod neexistující železnici z Muráně do Tisovce a zpátky a pokračovali údolíčkem nahoru mezi skalami. Kopec byl velmi prudký a šli jsme čím dál tím pomaleji. Slunce mezitím zalezlo za obzor a když jsme se vystrachali nahoru, už byla vlastně tma. Došli jsme k chatě Vo-

Paparazziové na Nižnej Kl'akovej

niaca, hodili si batohy na verandu. Ohniště bylo velmi upravené a tak se nám na něm nechtělo rozdělovat oheň. Brčkaši jsme udělali na vařiči. Chtěli jsme přespát v seníku, ale jelikož Kvíčala má alergii na seno přespál na verandě a Kule s ním. Já s Vavříkem jsme šli do seníku.

Pondelok

Ráno jsme se probudili o půl metru níže, vzali jsme spacáky a vrátili se k chatě. Kule s Kvíčalou zrovna vstávali. Dali jsme si závinu a uvařili čajík. Potom jsme si zase zabalili a odešli. Šli jsme po hřebenu po červené a pomalu stoupali na Nižnou Kl'akovou. Cestou jsme ještě hledali studánku, kterou jsme nakonec nenašli a sbírali dobromysl. Když jsme asi ve dvě hodiny došli na Nižnou Kl'akovou začalo hustě pršet. Schovali jsme se do přístřešku s dřevěnými postelemi, kde jsme taky chtěli přespát, protože jsme zde měli sraz s druhou skupinou (Plác, Hroch, Pepa, Srn a tehdy ještě Petr), která měla přijet další den do Muráně.

Kvíčala na rebríku v Sokoliej doline

Dali jsme si oběd a potom jsme se flákali. Mezitím na louku přiběhlo stádo koňů a začalo se pást. Vyndali jsme elektroniku zdokumentovali jsme je. Starali se o ně takoví chlápci, kteří s nimi jezdili tahat klády nebo se jen opíjeli v maringotce. Ale to nejhorší teprve bude. Večer jsme uvařili knedlíky se slaninou a se zelím. Bylo jich opravdu hodně, takže nám něco zbylo. Opilci se mezitím po louce míhali sem a tam. Až jedna trojice přišla k nám k ohni. Jeden za chvíli odešel a do řeči se s námi dávají zbylí dva (Marcel a Zdeno, jak se později dozvídáme). Začnou se nás vyptávat odkud jsme, my jim asi pětkrát v průběhu debaty odpovíme že z Prahy. Kule se začne snažit vysvětlit jim něco o rozpadu Československa a oni pořád mleli něco svého, říkali o každém druhém politikovi, že je to kok.... Pořád nám říkali, že tam musej makat atd. . Marcel i Zdeno si pořád mysleli, že Vavřík je nějaká holka a mluvili o něm jako o kočce. Potom jsme jim řekli, že je to kluk a jmenuje se Vávra. Když si s námi Marcel podával ruku na rozloučenou, pořád padal na jednu stranu, tak

jsme ho museli přidržovat. A když odcházel skoro se natáhl přes kládu. Bohužel tu pořád byl ještě jeden, Zdeno. Ten byl snad ještě opilejší. Když se Kule ptal, jestli ještě někdo nechce knedlíky, řekli jsme, že ne, že je to moc suché... Zdeno na Kuleho: „Počkej, pojď se mnou, já ti z toho udělám polívku, abys to neměl tak suchý.“ A Kule mu samozřejmě nechtěl odporovat: „Jó, to by šlo, to by bylo dobrý.“ Zdenko s ním záhy odešel někam k pumpě a natočil mu do kotlíku plného knedlíků vodu: „Tak a máš polívku!“ (Poznámka Kuleho: původně neříkal, že do toho chce nalejt vodu. Vypadalo to že by si taky dal knedlíky, pak řekl kategorické „pojď se mnou!“ Teprve, když tam napustil vodu a byl navýsost spokojen se svým dobrým skutkem, jsem pochopil, co chtěl. Snědl jsem tři sousta abych neuražil a zbytek jsem zlikvidoval).

Kule to potom vyhlídl někam do křoví. Jednou se Zdenko převálil přes kládu, na které seděl, na záda a nedokázal se zvednout: „Kde je Vavro? Vavro pomoz mi!“ Nakonec mu pomohl Kvíčala. Potom asi následovala další debata, která k ničemu nevedla a potom šel i Zdeno pryč. Oddechli jsme si, uhasili jsme oheň a šli spát.

Vzhledem k tomu, že skupina číslo 2 nám bere z Muráně erár a taky musíme v obchodě nakoupit nějaké jídlo, musíme jít ráno do Muráně a jít zase nahoru. Přičemž v chatce musí někdo zůstat a hlídat naše věci. Demokraticky jsme zvolili Vavříka, který byl velmi nerad a nařídili jsme si buďka asi na šest hodin.

Útorok

Ráno pršelo, ale stejně jsme museli vstávat. Vzali jsme si pláštěnky, prázdné batohy, peníze a rozloučili jsme se z Vavříkem. Ještě u nás zaklepal jeden ten chlapík a požádal Kuleho, aby mu v Muráni koupil dvě pívka a taky nám řekl, že existuje taková zkratka, po které když půjdem, tak budeme v Muráni rychleji, ale že by po ní nechodil, protože je mokro a bude rozbahněná.

Když jsme šli dolů, řekli jsme si, že půjdem tou zkratkou, ale nenašli jsme ji, tak jsme to krosli lesem kolmo dolů až na asfaltku. Po té jsme šli až do Muráně kde jsme se setkali s druhou skupinou.

(zde končí Píbižuchův zápis)

Pondělí 28. 8.

Výprava opozdílů (Plác, Hroch, Petr, David a já) se sešla večer na hlaváku před devátou hodinou. Odjždíme rychlíkem Laborec směr Poprad. Máme celé kupé pro sebe. Já a Hroch přenocujeme v držáku na batohy.

Úterý 29. 8.

Brzy ráno přijždeme do Popradu. Čekáme na autobus do Muráně, což využíváme k nákupu v Bille. Je zataženo a ošklivo. Plác z toho má radost: „To by byla nuda mít na puťáku hezky“.

Když jsme v Muráni vystoupili, lilo jak z konve. Po chvíli čekání dorazila Kuleho parta (KP). Nakoupili si zásoby a společně jsme vyrazili do chaty (vlastně srubu pro turisty), kde čekal Vavřík a bačové, kteří tam chovali koně. KP tam spala už minulou noc. Cestou nahoru na horu (k chatě) nám KP vypravovala své zážitky hlavně o bačích. Promočení a vysílení jsme dorazili na místo, převlékli se a začali vařit večeři (rejžáno). To už přestalo pršet. Po jídle jsme četli Tři muži ve člunu. Pak bačové nechali Kuleho projet se na koni. Jeden z nich pořád řval: „Á BOHA!!“, což si Kvíčala dobře zapamatoval a vydrželo mu to na celý puťák. Také jsme začali hrát fazolky, které si Plác naplánoval už ve vlaku. Hroch ještě zahrál na kytaru a potom se spalo.

Zaslúžený odpočinok na Tomášovskom výhľadu pred odchodom zo Slovenskeho raja

Středa 30. 8.

Ráno nám Pibižuch uvařil a taky připálil porridge. Já jsem dostal dárky k narozeninám a vyrazili jsme. Cestou zastavujeme se na vyhlídce. K večeru jsme se rozhodli schovat si batohy a dojít bez nich na Muraňský hrad. Pod hradem ale byla pěkná chata na spaní, takže jsme se vrátili asi ki-

lometr zpět pro batohy a pak zase k chatě (byla už tma). Hrad necháváme na zítřek, vaříme večeri, a někteří odvážlivci se i myjí.

Čtvrtek 31. 8.

Vstáváme až ve čtvrt na jedenáct, vaříme si k snídani krupičku. Než si prohlédneme hrad a sbalíme věci, je už tak pozdě, že už skoro ani nemá cenu vyrážet. Pibižuch na jedné ze zastávek zapomněl foťák a Plác ho vzal do batohu. Pibižuch se pro něj asi po kilometru tak rozběhnul, že jsme ho ani nestačili zastavit. Nakonec se to ale vyřešilo a pokračovali jsme dál. Utábořili jsme se u další chaty, která byla bohužel zamčená. David, Petr a já spíme na verandě, ostatní staví tropika.

Pátek 1. 9.

Vstáváme celkem brzo. Snídáme müsli. Po snídani je fazolková reforma (každý může mít nejvíc dvacet fazolí). To se nelíbí hlavně Píbovi a marně se snaží svoje fazole zachránit. Pak vyrážíme. Jdeme až do Dobšinské Ládvě, kde dobíháme autobus. Vystupujeme v Dědinách. Je to rekreační

centrum. V umývárkách pod lyžařským vlekem bereme vodu. Utábořujeme se na Čertově sedle. Poprvé a zároveň naposled stavím tropiko. Hroch hraje na kytaru. Je odtud krásný pohled na nasvícený Spišský hrad.

Sobota 2. 9.

Vyrážíme docela brzo. Scházíme po prudké klikaté cestičce, Pibižuch to bere zkratkou neklikatě. Obědváme u potoka, na kterém je postavená přehrada. Dojíždíme zbytky a na vařiči děláme kuskus. Po jídle se někteří koupou v krásně průzračné, ale studené vodě přehrady. Pak nám Plác přečetl kapitolu ze Tří mužů ve člunu a šli jsme dál. Asi po hodině cesty jsme si schovali batohy a vyrazili se podívat na vodopád v Sokolí dolině. Lezlo se tam po žebřících kolem vodopádu asi 80m vysoko. Kule všechno zdokumentoval na svojí kameru. Potom jsme se vrátili k batohům a pokračovali jsme v naší cestě. Jdeme soustěskou mezi skalami. Teče tam potok, a proto na některých místech jsou ke skále naležato připevněné žebříky, po kterých jde přejít suchou nohou. Cestou nám mrholí. Pak prudce stoupáme po lesní pěšině. Po namáhavém výstupu se dostáváme na skálu, ze které je krásný výhled. Pokračujeme dál až do Spišských Tomášovců na vlak. Tam nás uvítalo asi padesát cikánských dětí. Už je docela šero. Těsně před nosem nám ujíždí vlak. Naštěstí ale zjišťujeme, že jel na druhou stranu. Pibižuch se obětoval a všem nám doběhl do hospody pro tatranku (doteď lituje, že si nezapsal, kdo mu vrátil peníze). Už za tmy vystupujeme v Popradu. Večeri si kupujeme v Bille. Z Popradu odjíždíme rychlíkem Laborec, tentokrát směr Praha.

Neděle 3. 9.

Ráno kolem šesté hodiny vystupujeme na hlaváku. Myslím si, že se nám puťák vydařil. Kromě pondělka jsme měli krásné počasí ... Zítra už se ale bohužel musí do školy.

Pibižuch (I. část) & Pepa (II. část)

Pytlíččí cyklovýprava

16. září 2006

Ráno jsme měli sraz asi v 9 hodin před domem Stegiho. Když jsem přijel (na ten sraz), tak tam čekali Petr, Pepa a Stegy. Později přijel Kule a Tatouch. Pibižuch prozatím radši nepřišel.

Po marném čekání na Píbu jsme vyrazili na nádraží Modřany. Čekáme na vlak a v tu chvíli přichází Pibižuch. Nastoupili jsme do vlaku. Cesta utekla poměrně rychle, protože byla krátká.

Vystoupili jsme na stanici Nová Ves. Vyjeli jsme směrem na Dobříš. Brzo jsme dorazili do Velké Lečice. Tam jsme zjistili, že chata (vedle které jsme spali na dřevárně) byla vykradená. No nevím, jestli byla vykradená, ale měla vypáčené dveře. Tam jsme se na chvíli zdrželi. Pokračovali jsme, jeli jsme přes nějakou louku, na které nás zastavil nějaký chlápek a zakázal nám přes ní jet. Poradil nám jinou cestu, která vedla vedle nějakého potoku.

Projeli jsme skrz vesnici Kozí Hory a asi po kilometru jízdy jsem zjistili, že Pepa má píchlou duši od zadního kola. Zalepili jsme a jeli dál.

Za hodinku jsme dali oběd, protože jsme zjistili, že Pepovo kolo je znovu vyfouklé. Zalepili jsme. Čekal nás obrovský kopec, ale naštěstí jsme z něj sjížděli. Sjeli jsme až do Dobříše. Tam jsme nakoupili v obchodě a jeli jsme dál. Najednou jsme zjistili, že nemáme Kuleho Tatoucha a Pibižucha.

Bloudili jsme a bloudili. Až jsme se našli. Obrátili jsme to směrem na Prahu. Cesta zpět uběhla celkem rychle přes to, že byla delší, než cesta do Dobříše. Projeli jsme skrz Všenory, pak Prahou-Černošicemi. Stmívá se. Tatouch Pepa a Stegy se odpojili ve Všenorech a odjeli vlakem do Prahy a David Kule Pibižuch a Petr jeli do Prahy na kole.

Zapsal David

Voda I. podzimní

22. – 24. září 2006

Sraz byl v 17:09 na Vršovickém nádraží. Když jsme se všichni srazili, odjeli jsme rychlíkem do Veselí nad Lužnicí a odtamtud motoráčkem do Majdaleny. Šli jsme kousek do kempu Majdalena, kde jsme se také utábořili. Pozdě večer přijeli Kule a spol. s loděma a ještě později Vavřík, který v době srazu ještě neměl sbaleno a prý nemohl najít spacák.

Ráno jsme se začali připravovat na odjezd, ale po tom, co jsme se připravili, jsme ještě museli čekat na Jírovce a Janu, kteří měli přijet později. Když jsme konečně vyjeli, jeli jsme směrem tam, kde se Lužnice dělí na Starou a Novou řeku. Až tam byla jízda nudná, ale na Nové řece už to začalo být dobrodružné. Samé stromy spadlé přes řeku, husté keře na březích atd. Blízko místa, kde jsme brali vodu, jsme si dali oběd. Když už se blížil konec dne, tak jsem si konečně taky zakotřil. Pytlíci totiž udělali lodní koalici a Kvíčala se kvůli tomu vyměnil s Vládou, který jel s Pe-

pou. Aby nemusel jet Myšák s Vládou (ani jeden z nich neuměl kotřčit), tak potom jel Myšák s Madlou a já s Vládou. Nedlouho potom jsme dojeli k velkým kládám přes řeku, a tak jsme se rozhodli utábořit a 2. den přenést loď. K večeri bylo miláno a bylo ho opravdu hodně.

2. den jsme přenesli loď a pokračovali dál. Řeka byla pořád stejně dobrodružná, ale možná bylo více jezů. Dojeli jsme do Hamru rozhodli se, že tady skončíme. Tak jsme se převlékli, odevzdali pádla a vesty, vyčistili loď a odnesli je do blízké zahrady, kde zůstaly až do 2.vody. Pak jsme pospíchali na vlak, poslední kousek cesty jsme sice museli dobíhat, ale nakonec jsme vlak stihli. Dojeli jsme do Veselí, přesedli na rychlík do Prahy a frčeli si to domů.

Omlouvám se za případné nesrovnalosti, ale voda byla už před celkem dlouhou dobou, a tak si už toho moc nepamatuju

Zápis vylovil z paměti a napsal:
Jirka

Voda II. podzimní

28. září – 1. října 2006

Dostala jsem za úkol napsat zápis do ŠUPu a konečně jsem se k tomu odhodlala. Tak doufám, že vám alespoň trochu nastíním pětidenní akci s krycím názvem Druhá voda.

Středa

Ve středu deset minut po páté se naše „Odjezdová skupina“ sešla na nádraží Vršovice. Odjezdová proto, protože během celé vody příjíždělo a odjíždělo spousta lidí. Takže účastníci zájezdu byli tito: rodi na Horáctů, Kule, Hluk, Srn, Daniel, Kvíčala, Jirka, Vavřík a já (Madla). Později dorazili: Tatouch, Sova, Turbo, Matěj, Plác, Prokop, Marek a Adam. Na rozdíl od První vody (kdy Vavřík nestihl vlak a musel se dopravit autem) se nám podařilo úspěšně vyrazit, až na pozdní příchod Daniela (to je ale náhoda...).

Nacpaným vlakem jsme dojeli do Veselí, kde jsme přesedli a svezli se ještě tři stanice do Valu. Tam jsme dorazili za tmy. Šli jsme směrem k Hamru, kde byly uloženy loď, ale místo na spaní jsme našli asi tři kilometry před tím. Rozbalili jsme tropika a za skřeků vydávaných Hlukem jsme přetáhli noc.

Čtvrtek

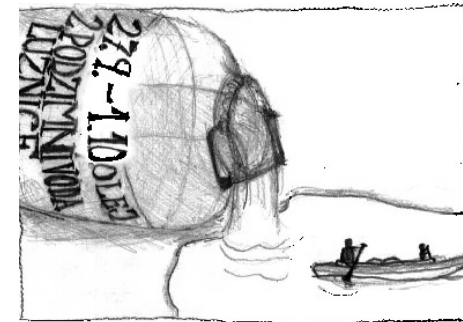
Ráno po snídani jsme vyrazili pro loď. Když už jsme je měli skoro všechny na vodě, dorazili za námi Tatouch, Sova, Turbo a Matěj. Po rozdělování vest, pádel, lodí a kanistrů jsme konečně vypluli. Protože nás bylo ještě málo, museli jet čtyři lidi na singlu.

Musím podotknout, že všechny jezy ve čtvrtek a v pátek jsme přenášeli nebo přetahovali. A že jich nebylo málo – každý den alespoň pět.

Po obědě a poflakování se na louce jsme zase museli na řeku. Na rozdíl od dopoledne (kdy to vypadalo, že bude pršet) se udělalo hezky. V Drákově odjel Tatouch do Prahy. Prý tam jel zachraňovat svět.

Všichni to známe – den na vodě rychle ubíhá a tak jsme se za chvíli museli utábořit.

Zůstali jsme na místě, kde nebylo dřevo ani rovná zem, ale zato tam bylo bahno a komáři. Pytlíci následovaní ostatními kluky se vydrápali na strom, z něhož pak Daniel spadl, a tak se radši pustili do přípravy jídla. Všem se nakonec uvařit podařilo, až na drobné úpravy v Kulecí skupině

(David nepřivezl protlak, protože ho prý nikdy nekupoval a ani slaninu – prý má radši sýr).

Po večeri se ještě hrálo, ale den byl namáhavý a i přes nerovnost půdy jsme se krásně vyspali.

Pátek

Vyrazili jsme pozdě dopoledne. Asi po kilometru byl kemp s velkou vodní klouzačkou a ačkoli nebylo zas takové teplo, všichni Horáčovi kromě Máši ji vyzkoušeli. Nabrali jsme vodu a jeli dál. Řeka netekla – volej, přenést jez, volej, přenést jez, volej, přetáhnout jez...

Na oběd jsme zastavili pod jezem, kde jsme vyzkoušeli házečku a vyhráli jsme se na sluníčku.

Čím víc bylo hodin, tím větší byla zima. A protože se nedalo tábořit nikde v přírodě, museli jsme až do kempu, kam jsme dojeli asi v sedm hodin. Když jsme postavili tropika a začali vařit večeri, přijeli Plác, Adam, Prokop, Marek a Tatouch.

Hluk usilovně sjíždí jeden z Lužnických jezů (jezdit se má se zápalem)

Potom se opékala jablka, dělal se karamel, zpívaly se písničky již dávno zapomenuté...

Sobota

Na řeku jsme se dostali zase pozdě. Protože nás teď bylo pro změnu hodně, musel jet někdo na porcelánu. Tím „někým“ byl Kubík, který jel s Honzou a Horácem. Příjezd Hadů dost zamíchal s posádkami lodí, takže teď jel každý s někým jiným na jiné lodi. Všechno by bylo v pořádku. V poledne měl odjet Sova do Prahy a tím by byly lodě rovnoměrně obsazeny. Jenže na Turba prý „něco lezlo“, a tak jel s ním. Hluk se pod jedním jezem cvaknul, když najížděl do proudu. Obhajoval se tím, že to bylo jen kvůli tomu, že měl v lodi moc vody...

Po obědě už začaly sjížděné zákeřné jezy a houpavé peřeje. Asi si nevzpomenou na všechny, ale neutopil se nikdo. Jen Jirka měl trochu namále, když najel na kůl nad jezem.

Utábořili jsme se na místě, na kterém se už prý spalo vickrát. Po večeri jsme zase zpívali a vychutnávali si poslední večer na tvrdé zemi.

Neděle

Jelikož na vlak to bylo daleko a my jsme si ho nechtěli nechat ujet, vyrazili jsme celkem brzy ráno. Po cestě jsme potkávali spoustu vodáků, pro které si (na rozdíl od nás) přijel vyhrát autobus. My jsme se museli plahočit za drobného deště po voleji dál a dál. Jezů bylo zase početně a málokterý šel sjet.

Když jsme dojeli do Bechyně, začalo svítit slunce. Zkontrolovali jsme všechny vesty a ostatní věci, naložili jsme lodě a (už i najezení) vyrazili na nádraží. Nacpaným vlakem jsme se dokodrcali na nádraží Vršovice, kde jsme se rozloučili a jeli se domů pořádně vyspat.

Madla

Podzimní sraz

13. – 15. října 2006

Tato výprava začala srazem u pokladny 24, jako obvykle. Dojeli jsme do Uhlířských Janovic, odkud jsme s Horácem vyrazili. Utábořili jsme se v jednom poklidném lesíku poblíž louky. Horác v naší společnosti nebyl příliš spokojen, proto odešel dál. Pytlíci si začali rozdělovat stan. První a bez jakýchkoliv obtíží ho postavil Kule s Kvícalou, pak Stegy s Pepou a Pibizuchem a nakonec došlo i na Hluka se Srnem a Matem. To byla velice zábavná podívaná, protože neměli tyče. Přinesli si dva klacky. Jeden, když stan stavěli, prasknul a byl nalomený. David říkla něco ve smyslu, že to nespadne, a když se na ten klacek kouknul Mat, klacek se dolomil úplně. Dlouho do noci se pak nahrávaly zvuky na Kuleho mobil. Ráno jsme zahájili šiškovou bitvou. Kule odešel na druhý konec louky, jako že už vyrazíme. Ostatní Pytlíci ho ignorovali a Hluk našel pařež, se kterým jsme pak trénovali hod na

cíl do okna posedu. To všechno se zdokumentovalo Srnem a Pibizuchem. Při cestě do Toronta se pořád na někoho čekalo. buď se někdo ztratil, anebo se loudal a cestou a cestou sekal netykavky vrbovým proutkem. Na místo určení se došlo asi o dvě hodiny později, než se předpokládalo. Záhadou bylo, že nedorazila ani jedna Ještěrka. Zahájila se vařící soutěž a začalo hemžení. Já osobně jsem vařil vaječný řízek s hranolkama. Trojice Hluk, Mat a Srn vařila boršč. Pepa s Pibim smažili bramboráky, až do slavnostníku. Trojka Hluk a spol. byla líná si udělat trojnohu. Nakonec to vyřešili tak, že vzali klacek, na něj zavěsili kotlík a klacek pak drželi dva z nich a třetí mihal. Kost nakonec vyhrál Franta se svým hovézím na švestkách. Vstávalo se asi kolem 9. hodiny a vyráželo asi ve 12. Ahalbert, který přijel večer, stále spal. Kupodivu se nehrály kolíky ani frisbee.“

Stegy

Cyklovíkend na Myslívě

25. – 29. října 2006

Prodloužený víkend kolem 28. října jsme se rozhodli strávit na Myslívě a vzhledem k velkým vzdálenostem a pěknému počasí jsme to naplánovali jako více méně družinové cykloakce. Pytlíci a Štíři jeli již ve středu večer do Budějic a tam hodlali přespat u Ahalbertů. To se ukázalo strategické – všichni tak museli čekat, než se Pibižuch, Vavřík a jejich kola postupně shromáždí na nádraží. Naštěstí jezdí i noční vlaky. Po nočním dobrodružství strávili ještě dopolední dobrodružství v budějovických krámech a časné po obědě vyrazili na kolech přes Trhové Sviny na Myslívnu v Novohradkách. Dojeli až notně za tmy. Mezitím vyrazila Madla s Ještěrkama z Rybníka (dojely tam raním vlakem) a Kule je vyzvedl ještě později v noci pod kopcem. Zároveň potkali Křečka a Hoška (jeli z Budějic).

V pátek byli pak všichni na nakupovacím nákupu a na výletě u Žofínských ryb-

níků. Já s Hrochem jsme jeli v pátek večer do Nových Hradů a po noclehu u Černého Údolí jsme dorazili na Myslívnu těsně před polednem. Křeček s Hoškem už byli pryč, na výlet právě odjížděly Ještěrky, zatímco Pytlíci se Štírama byli v nejlepší balící fázi a vyrazili až kolem druhé. Večer jsme se téměř všichni (= všichni, co jsme měli) sešli opět v chalupě.

V neděli byla Myslívna v ohyzném mraku a nikomu se nechtělo ven. Ale museli jsme. Holky jely na vlak do Omleničky a my ostatní původně do Nových Hradů. Počasí se ale umoudřilo, svítilo sluníčko a jen trochu pofukovalo. Tak jsme se rozhodli jet až do Budějic. Trochu jsme se poztráceli a zase našli, trochu začalo foukat (na kopci nad Budějkama už se nedalo proti větru ani jet). Ale nakonec jsme se všichni sešli ve stejném, předem domluveném vlaku. A jeli domů.

Tatouch

Hustáci jako třeba Stegy brzdí na křižovatkách zásadně smykem...

Oddílová výprava do Beškova

17. – 19. listopadu 2006

Sraz byl na holešovickém autobusovém nádraží. Nic zvláštního se nestalo (ani to, že já a Pibižuch jsme, jako obvykle, přišli pozdě). Poté jsme došla plným autobusem do Dubé, kde jsme vystupovali. Odtud jsme vyrazili do 7 km vzdálené chaty. Po cestě jsme se zastavili (podle Tatoucha) ve Vrabcově. Tady jsme se rozřadili do 3 skupin podle předvádění různých pantomim. Skupiny: **Řemeslníci** – Myšák, Pibižuch, David a Prokop; **Sportovci** – Stegy, Matt, já a Prokop2; **Zvířata** – Hluk, Madla, Jirka, Matěj a Vláďa. Pak jsme vyrazili dál. Po cestě se hrála hra na kolíčky. Každý hrající měl na svém bočním švu od bundy svůj kolíček, který mohl ukradnout kdokoli (hrající) tak, aniž by si toho postížený do 5 sekund všiml. Tak docházelo k zajímavým situacím uprostřed (nebo také pár metrů za okrajem) hlavní silnice. Hra skončila, když všichni přišli do chalupy. Tady se rozdělila práce. Zvířata měla na starosti úklid (i když někteří, např. Hluk, neuklízeli a flákali se), řemeslníci nošení dřeva a sportovci jeho zpracování. Odpoledne se hrálo frisbee a večer se vyplácely chechtáky, které se posléze utrácely za večeri. K večeri byly na výběr 3 jídla: 80ch. špenátové ravioly obarvené na zeleno, 70ch. námořnické těstoviny (obarvené na modro) nebo za pade Co Bůh dal (neobarveno). Ještě před tím však přijel Ahalbert, který ráno úmyslně zaspal. Pak Kule řekl že bude noční hrátky jménem Kompoty. Hraje se asi takhle: na nedalekém kopci se rozdělá oheň. Na kopci pobíhají kolem ohně cca 4 rádcové, kteří chytají zájemce o kompoty. Každý tým musí k ohni přinést poukázku na otvírák na konzervu a lžici. Vyhrává tým, který pronesl poukázku i lžici (otvírák stejně jako lžici může nést jen jeden člověk). První a druhý tým dostal kompoty a třetí dostal barvu na plot. Druhý den ráno měla službu zvířata. K snídani byla Krupicova kaše. Po snídani se chvíli lasovalo a pak jsme se připravovali na orienták, jehož start byl vzdálený od chaty asi 5km. Trať měla 9 kontrol, pro Hady a Myšáka 5. Pár minut po vyběhnutí prvního závodníka se u první kontroly nashromáždilo celkem 10 běžců. Od této skupiny se pak odtrhlo asi 5 lidí a u páté kontroly už jich bylo „jen“ čtyři (konkrétně: Madla, Hluk, David a já). První doběhl Aha, druhý Kule třetí bylo procesí Madla, Hluk, David a já, čtvrtý byl Pibi. Pak doběhli ostatní kromě Hadů a Myšáka, kteří, jak jsme se později dověděli, nemohli najít

svoji 4. kontrolu. Také Jirka s Vláďou se nevraceli a to už se stmívalo. Tatouch šel hledat Hady a Štíra. Já s Kulem a s Pibižuchem jsme šli sbírat kontroly od 4. až do 8. Cestou jsme potkali Tatoucha, když našel Myšáka a spol. Matěj nám říkal, že ztratil na cestě k první kontrole olivově zelený pytlík s důležitými věcmi. Poté jsme je opustili

li a šli jsme sbírat další kontroly. Od osmé jsme se vraceli na start, ale po cestě jsme pytlík ani Jirku s Vládou nenašli. Oba dva se do té doby na startu neobjevili. Začalo se spekulovat o tom, že šli do vesnice, ale Plác tuto teorii vyvracel tím, že nemusí být spolu, navíc blízko byla chaloupka, v které někdo byl... Nakonec se rozhodlo, že všichni kromě Ahalberta, Tatoucha, Pláce a ostatních rádců kromě Magdy, která s námi šla do chaty půjdou jakuzsemřekl do chaty. Ušli jsme zhruba 500 metrů, když se z louky vynořil Jirka s Vládou. Bylo to téměř neuvěřitelné. Madla později přiznala, že měla vidiny, že: *Půjdeme za roh a tam budou oba dva* (takové kec). Nakonec jsme do chaty dorazili v úplné tmě, ale zato v pořádku a obohaceni o nové zážitky. K večeri byly bramborové knedlíky se zelím a špekem, bohužel narozdíl od včerejška však byly... ano byly obarvené, ale kdo je obarvil dodnes zůstává záhadou (Ahalbert ani Plác se zatím nepřiznali, škoda). Večer se pak hrály různé hry např.: scrabble nebo catányi. Poté se šlo spát. Ráno jsme se na-

jedli závinů. Všichni jsme si začali balit a také jsme uklízeli. Do hodiny bylo vše zabaleno a vše uklizeno a tak jsme vyrazili okna (vyrazili jsme směr Okna). Narozdíl od minula nenapadl sníh, takže cesta nám zabrala méně času. Po cestě jsme se zastavili v zatáčce jedné silnice. Tam jsme se nabředvali a zapařili hu. Také jsme navštívili jedno dětské hřiště, kde jsme se vyřádili a šli jsme dál (jeden člověk nám vyhrožoval, že nabonzuje paní starostce, že jim ničíme hřiště). Na žst. Okna se rozdávaly tatranky a čekalo se na vlak.

Osobákem jsme jeli až do Bakova nad Jizerou. Tady jsme půl hodiny čekali na vlak v jedné čekárně, kde se rozdávaly piškoty. Ve vlaku Kule zpanikařil, že nemá svůj foťák. Uvažoval, jestli nemá zavolat na žst. Okna, ale nakonec zjistil, že ho má celou tu dobu v baťohu. Při jízdě vlakem se nic zvláštního nestalo, takže se na hlavním nádraží udělalo kolečko, rozdaly kartičky a šlo se domů.

...řekl Vavřík

Čekání na Godota (a na „špenátové ravioli s pikantní omáčkou“, he he:-)

Ohlédnutí za Pražskou stovkou

24. – 25. listopadu 2006

Tak nám proběhl XXXII. ročník Pražské stovky. A to opět o posledním listopadovém víkendu. Tentokrát se noční části, která vedla z Tábora (pro mne ze Střezimíře) účastnili Alfons, Vrápeneč, p. Jelínek a já. Natrasováno bylo přes Prčice, Štětkovice, tábořiště U Pstruha a Ztracenku do Modřan. Měkkýši se tentokrát připojili v poledne v Blažimě. Po téměř 21 hodinách do cíle dorazil jen Alfons, my ostatní jsme se odtrousili cestou. Počasí bylo výjimečně pěkné a teplé, v sobotu dokonce místy i slunné.

Vzhledem k tomu, že i letošní ročník byl jubilejní, stojí za to zavzpomínat a trochu bilancovat. Tak tedy: s geniálním nápadem obejít Prahu přišel v r. 1975 Hugo, tehdejší šéfík 6. oddílu. Vyrazili jsme ve dvou z Roztok u Prahy a skrz město (před letištěm) jsme se přes Zličín dostali do Radotína a Zbraslavi, a pak přes Jesenici do Průhonic. Vychutnali jsme si celou mrazivou noc a dodnes s radostí vzpomínám na výstup Břežanským údolím: bylo namrznuťto a šíleně to poloklouzalo – před námi jel totiž sypací vůz a sypal škváru tak, že jen jedna noha šla po posypaném a druhá po uklouzaném ... Další ročník už měl start posunut na hodinu krátce předpůlnocní a také trasa byla upravena na „klasickou“: z Roztok přes Černého Vola do Dobrovízu (západní úvrať), pak přes Jeneč a Chrástany, Ořech a Cikánku do Radotína a Zbraslavi (nádraží je cca 45. km), dále do Psár (jižní úvrať), Průhonic (cca 73. km), Uhřetěves, Dubeč a Běchovice do Horních Počernic (východní úvrať) a dále přes Satalice, Kbely a Čakovice do Bohnic. Podle pravidel té doby byl ten, kdo došel až do Bohnic, diskvalifikován a ponechán v odborné péči tamtéž. Tradiční tratí se chodilo prvních 26 ročníků. Ročník 27., 29., 31. a letošní se šly z Tábora či Sudoměřic přes Prčice a Neveklovsko. Počínaje třetím ročníkem byla k noční kategorii „tuhýšů“ vypisována i denní podpůrná kategorie měkkýšů.

Pár čísel pro statistiky:

» celková vzdálenost (tuhýši) 12 692 km (to je jeden a čtvrt zemského kvadrantu!)

» tuhýši: 67 různých jedinců při 216 pokusech (nejplněnějšími jsou Maďal se 7, Alfons s 10, Horác se 14, Kule s 20 a Tatouch se 30 účastmi)

» do klubu „stovkařů“ proniklo 13 lidí (Maďal 7x, Alf 6x, Tatouch 4x, Plác a Sova 3x, Kule, Ochechule a Vrápeneč 2x) a jeden pes Čenich

Za ta léta se událo mnoho paměťhodných událostí. Zpočátku byl jasným favoritem Ochechule – na 4. a 5. ročníku nás potěšil svou přítomností během prvních pěti kilometrů a pak zmizel vepředu a o čase, kdy dorazil do cíle, nás informoval až další rok. Na 6. ročníku mu to přišlo hloupé, tak se po dvaceti km rozhodl na nás počkat v seníku a spal až do oběda. V r. 84 došli Horác a Uáá do Zbraslavi v takovém stavu, že po hodinovém odpočinku nasedli do špatného vlaku, usnuli a pak v Kamenném Přívoze vysvětlovali průvodčímu, kam jedou (do Vršovic). V roce 97 šel s námi Horác s Čenichem. Zpočátku byl Čenich veselý, ale někde u Průhonic začal být stejně nevrlý, jako Horác. Pak už spal při každé zastávce a nerudně vrčel, když jsme ho budili. Do autobusu v Čakovicích jsme ho museli vytlačit. Rok na to se pokusil o zopakování TML s Jonášem. Ten se ale nedal – zaběhl se již v Tichém údolí a výpravu tak rázně ukončil (asi ve tři v noci). V roce 2000 se po Zbraslavském mostě šinul Aha rychlostí asi 5 m za 5 min a volal „achich, achich..“, pak si napsal do deníčku: „už nikdy nepůjdu Pražskou stovku“. V roce 2003 plánovali Kule a Aha účast měkkýšskou, jenže jim ujely postupně DVA ranní vlaky a přijeli až v poledne do Neveklova. Letos Vrápeneč pochopil, k velké radosti všech ostatních, co to je, když bolí nohy Prostě Pražská stovka je akce veselá, ba nezapomenutelná. A tak se na ní příště jistě uvidíme.

Tatouch

Aha a Vrápencem uzzráli ●●● Prožili jsme další tábor v Malčicích. Noční povodeň se pokusila Vrápencovi odnést rádio a Kulemu týpko, ale bez úspěchu. Vzhledem k tomu, že nás na táboře bylo méně, ale za to menších jedlíků, zadržel Kule na buchtolky ze 17 kilo mouky. Jedli jsme je tři dny a poslední byl slavnostně vložen do hranice závěrečného ohně. Bodování vyhráli Medvědi a z jednotlivců Pepa. Zelenou stužku letos splnili Stegy, Pepa, Vavřík, Vláda, Terka a Týtý. David (od té doby Srn) a Mat na osamělé hlídce honili „opilého myslivce“ (nebo to bylo naopak?) ●●●

Jeden letní puťák byl v Rumunsku, druhý na Slovensku. Do Rumunska to trvá jen o něco méně než na Aljašku. Zato na Slovensko se dá dostat snadno, jak předvedl Pibižuch, kterému „někdo“ někde založil pas, protože musel být přes státní hranici převeden po vzoru praktik překupnických gangů ●●● Špatníci jeli na dlouhý puťák do Turecka a asi o měsíc později se po jejich stopách vydal Alfons s Hladem ●●● Jana se vrátila z Anglie, zatímco Krup a Kex vyrazili do Nového Světa a Magyal do sladké Francie ●●● Druhý zářijový víkend vyrazili Pytlíci a Štíři na cyklovýlet na Dobříšsko ●●● Díky slunnému a teplému podzimu jsme vodu odložili až na konec září. Jeli jsme Lužnici na dva a čtyři dny. U Dobronic jsme sklízeli „indiánskou okurku“ (šťětinátec laločnatý) ●●● Říjnový kec o dřevinách vyhráli Pytlíci. ●●●

Téměř jsme (jak je již zvykem) přechřísili Škádok na jeho orientáku ●●● Na podzimním srazu tentokrát bylo teplo a pěkně. Kuchařskou soutěž vyhrál Franta. Navštívil nás Aha, ale bohužel se mu nepodařilo se s námi v neděli setkat – vstal (téměř) později, než jsme odešli ●●● Na říjnové svátky jsme na kolech vyrazili na Myslivnu v Novohradských horách. Byl krásný slunný podzim ●●● Listopadový kec byl šifrovací, dešifrovací a kvízový a

vyhrály v něm Ještěrky ●●● V listopadu jsme byli v Beškově. Na pořádaném orientáku se pokusili ztratit Jirka a Vláda, díky perfektně zorganizované pátrací mini-akci však u lahodných špekových knedlíků

obarvených namodro nikdo nechyběl. Zpět jsme

jeli z Oken a byl to pěkný výlet. Kulemu se chtěl při cestě zpět zatoulat foťák,

v Bakově si to však k radosti svého majitele rozmyslel a skončil zpátky v Kulecím batohu ●●●

Proběhla jubilejní 32. Pražská stovka, tentokrát opět na trase z Tábora. Měkčí se přidali v Blážími ●●●

Prosincový kec byl věnován zvířatům, hlavně savcům, ale vyhráli v něm stejně Štíři ●●● Před tradičním Gulášem – Mikulášem proběhla po Malé Straně Malá Hrátky ●●● Budou Vánoce ●●● Blíží se tradiční zimní tábor na netradičním místě, v lovecké chalupě na Šumavě. V novém roce se shledáme nejprve

na kec 12. ledna, následuje víkend pod stanem pro zkušené zimní táborníky a o pololetních prázdninách oddílová výprava do hor pro všechny, kdo unesou lyže ■

